

מ"ת 1944/11/15 - ט א נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 1944-11-15 מדינת ישראל נ' א

תיק חיצוני: 347543/2015

בפני כבוד השופטת גילת שלו

המבקש ט א

נגד

המשיבה מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשתו של המבקש לעיין שנית בהחלטות שניתנו בעניין תנאי שחרורו, ולאפשר לו לחזור להתגורר בביתו.

ביום 1.11.15 הוגשו נגד המבקש בקשה למעצר עד תום ההליכים, וכתב אישום בו יוחסו לו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, קשירת קשר לפשע, וחבלה במזיד ברכב, ביחד עם שלושה אחרים. יצוין, כי בהמשך אוחד כתב האישום עם כתבי האישום שהוגשו עוד קודם לכן נגד האחרים (המבקש הוא הנאשם 4 בכתב האישום המאוחד).

מכתב האישום עולה, כי בין המבקש ומשפחתו לבין קרובי משפחתו ס', ע', ש' וא' נ', קיים סכסוך שעיקרו בעלות בקרקעות; נטען כי על רקע הסכסוך, קשרו המבקש, הנאשמים הנוספים ואחרים, קשר לפגוע במתלוננים ולגרום להם לחבלה חמורה, ולשם כך הצטיידו בשישה רכבים, מוטות ברזל וסכינים.

על פי הנטען, ביום 6.8.15 בסמוך לשעה 19:30, ארבו המבקש והאחרים למתלוננים, בעוד אלו נסעו ברכב בשטח הסמוך לכביש 25; המבקש והאחרים חסמו באמצעות הרכבים את רכב המתלוננים ואילצו אותו לעצור, יצאו מהרכבים, תקפו את המתלוננים באמצעות ידיהם ובאמצעות הסכינים ומוטות הברזל וניפצו את שמשות רכבם.

במסגרת זו נטען בין היתר, כי המבקש דקר את ש' מספר דקירות בידו השמאלית ובאיזור הבטן מצד ימין; הנאשם 1 משך את ס' מהרכב, והכה אותו באמצעות צינור ברזל שפגע בידו, וכשניסה לברוח דקר אותו הנאשם 3 בגבו ולאחר מכן בחזהו; הנאשם 1, הכה את א' באמצעות צינור ברזל בכתפו לאחר שמשך אותו מהרכב, והטיחו ברכב נוסע; הנאשם 3 דקר את ע' פעמיים בחזהו, בעודו יושב ברכב המתלוננים; והנאשמים 1 ו-2 הכו את ע' באמצעות צינורות ברזל, תוך שאחד האחרים הורה לאחד הנאשמים לחתוך אותו ולגמור לו את הראש.

בשלב מסוים, חדלו המבקש והאחרים ממעשיהם ונסעו מהמקום, כשהם מותירים את המתלוננים פצועים וחבולים: ס' איבד את הכרתו ונגרמו לו פצעי דקירה בחזה ושבר באמה; לע' נגרמו דקירות בחזה ימין, שהצריכו ניתוח; א' איבד את הכרתו ונגרמו לו חבלות בחלק גוף עליון, פצעי דקירה, ושבר בעצם הבריח; ולש' נגרמו פצע דקירה בבטן תחתונה, חתך של 8 ס"מ, ופצע דקירה באמה.

ביום 29.11.15 שוחרר המבקש למעצר בית מלא באזור חדרה, ועם הזמן הוקלו התנאים המגבילים, תוך שהתאפשר לו

לצאת לעבודה, אך תוך שמירה על הרחקה גאוגרפית מביתו, הסמוך למקום מגורי המתלוננים. ביום 25.5.17, בסיום ישיבת הוכחות בתיק העיקרי, הגיעו הצדדים להסכמה לפיה תנאי מעצר הבית שהוטלו על כל הנאשמים יבוטלו, אך ייאסר עליהם ליצור קשר עם המתלוננים, או להמצא במרחק הפחות מ-5 ק"מ ממקום מגורי המתלוננים, ובית המשפט אישר את ההסכמה.

ב"כ המבקש עותר לבטל את הגבלת המרחק ממקום מגורי המתלוננים, באופן בו יותר למבקש לשוב להתגורר בביתו (המצוי לטענתו במרחק של כחצי קילומטר עד קילומטר ממקום מגורי המתלוננים).

הסנגור הפנה לכך שביום 13.7.17 הוקלו בהסכמת המדינה תנאי השחרור שהוטלו על הנאשם 2, כך שהותר לו לשוב לביתו, ונקבע כי לא יתקרב למרחק של 1 ק"מ מבתי המתלוננים או ייצור עמם קשר; וטען, כי כיום אין שוני מהותי בין הנאשם 4 לבין המבקש, מאחר שביום 25.5.17 העיד אחד העדים העיקריים בתיק העיקרי (ס'), חזר בו מטענתו שהמבקש דקר את ש', וקשר אותו רק לתקיפתו של ש', כך שחל כרסום ממשי בחומר הראיות כנגד המבקש, ומצבו היום דומה לשל הנאשם 2 ומצדיק השוואה בתנאיהם.

עוד הפנה הסנגור לכך שבהסכמת המשיבה, המבקש הגיע לביתו בשתי הזדמנויות (בחג ובאירוע משפחתי), והוכיח כי הוא אינו מסוכן למתלוננים.

ב"כ המשיבה מתנגדת לבקשה, הן לאור המסוכנות העולה מכתב האישום, והן לאור העובדה שטרם הושגה סולחה בין הצדדים; ולטענתה, אין מקום להשוות בין חלקו של המבקש באירועים לבין חלקו של הנאשם 2, אשר חלקו המינורי הוא שהביא להסכמתה להקלה בתנאים לגביו; ואין מקום ללמוד מהסכמתה להגעתו של המבקש לביתו באירועים נקודתיים, על כך שמסוכנותו פחתה.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, ועיינתי בתיק המעצר ובתיק העיקרי, לא מצאתי מקום להעתר לבקשה, ולא מצאתי כי חל שינוי נסיבות המצדיק את שינוי ההחלטה שניתנה ביום 25.5.17.

אשר לטענה לכרסום בחומר החקירה, לא מצאתי בה ממש.

ראשית, עיינתי בפרוטוקול הדיון בתיק העיקרי, ממנו עולה כי בשלב זה העידו א' וס' בלבד. ס' אמנם סתר עצמו בשאלה אם ראה את המבקש דוקר את ש', או שמע על כך מש', או הסיק זאת בשל קרבתו אליו במהלך האירוע, ואולם מהשאלות שהופנו אליו (וגם מהחלטתו של כב' השופט אבו טהה בנוגע לראיות מיום 12.11.15), עולה כי גם בחקירתו במשטרה גרסתו לא היתה עקבית בנושא זה, כך שלא חל שינוי של ממש בראיות.

שנית, מהחלטתו האמורה של כב' השופט אבו טהה עולה, כי העד העיקרי הקושר את המבקש לדקירתו של ש', הוא ש' עצמו, שחזר על כך במספר הזדמנויות, ומאחר שש' עדיין לא העיד בתיק העיקרי, לא ניתן לומר שחל כרסום בחומר הראיות נגד המבקש.

שלישית, כפי שהערתי לסנגור במהלך הדיון, אותו "כרסום" נטען התגלה בישיבת יום 25.5.17, ואז כאמור הגיעו הצדדים להסכמה בדבר הקלת תנאי השחרור; מאז ועד היום, לא חל כל שינוי נסיבות הקשור באותו "כרסום", המצדיק את שינוי

ההחלטה.

אשר לטענה כי שינוי הנסיבות מתייחס להקלת התנאים בעניינו של הנאשם 2, הרי שכבר בתחילת ההליכים בתיק, נערכה אבחנה בין הנאשם 2 (ששוחרר כבר בשלב מעצר הימים) לבין שאר הנאשמים, לאור חלקו המינורי של הנאשם 2 במעשים המתוארים בכתב האישום (ביחד עם הנאשם 1 הוא הכה את ע' בצינור, לעומת הנאשמים האחרים שגם דקרו ופצעו את המתלוננים); וכב' השופט אבו טהה התייחס בהחלטתו לאבחנה זו אל מול הנאשם.

גם כיום אין דמיון בין המעשים המיוחסים למבקש לבין אלו המיוחסים לנאשם 2, וחלקו הקל יותר בפרשה עומד ביסוד הסכמת המשיבה להקלה בתנאיו.

מעבר לכך שלא חל כל שינוי נסיבות המצדיק הקלה בתנאים, ושאינו שוני בין המבקש לבין הנאשמים האחרים שעדיין משוחררים באותם תנאים, הרי שמהתסקיר שהוגש בעניינו של המבקש ביום 13.11.16 בנוגע לשאלת חזרתו לביתו, עולה כי נשקפת מסוכנות גבוהה לשני הצדדים מחזרתו של המבקש לביתו, בשל העובדה שהסכסוך בין הצדדים עדיין פעיל. בהקשר זה, אין בהגעתו של המבקש לזמן קצר וקצוב לביתו, כדי ללמד שהמסוכנות הנשקפת ממנו או מאחרים פחתה.

על כן הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, א' אלול תשע"ז, 23 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.
גילת שלו, שופטת